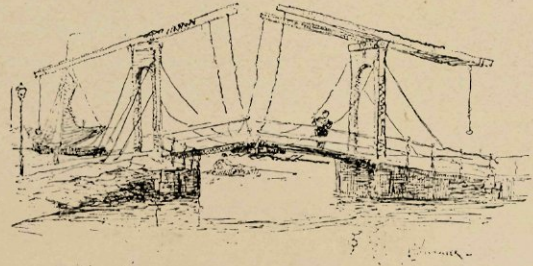

rondboogen worden gesloopt en op hun grondslagen ijzeren balken gelegd, die laag over het water een effen weg vormen voor paardenspoor en voetganger, maar den kunstenaar niet doen grijpen naar potlood en schetsboek.

Zelfs daar waar ook in ouden tijd het vervoer te water moest onderdoen voor dat te land en de schipper dikwijls lang moest wachten eer hem op zijn gerekt geroep van „brug omh-o-o-o-g!” doorvaart werd verleend, heeft de nazaat het werk van het voorgeslacht niet met rust gelaten.

De vaderen bouwden houten wipbruggen, eenvoudig en schijnbaar kunsteloos, gemakkelijk en vlug te bedienen.

Niettegenstaande het schijnt dat bij hun bouw al even weinig op het schoon is gelet als bij het metselen van de sluizen, vormen zij toch in onze steden en daar buiten aardige landseigene getimmerten, die landschap of stadsgezicht op geheel bijzondere wijze aankleeden en er een eigen karakter aan geven.

Toch heeft men nu niet langer vrede met hen. De wip, die met zijn magere lijnen zoo aardig doet tegen het uitspansel, wordt omver gehaald en vervangen door een toestel van kamraderen, kettingen, tegenwichten en zwengels, dat heel kunstig is weggestopt, heel langzaam en moeielijk te bewegen is en geen aanblik meer oplevert, waard er naar te kijken. Zoo iets heet dan met een stadhuiswoord een „basculebrug” en brengt er het zijne toe bij om Amsterdam van zijn eigenaardigheden te berooven en het gelijk en gelijkvormig te maken aan de andere steden der beschaafde waereld, zoodat eindelijk geen vreemdeling het meer de moeite waard zal vinden zijn reis tot aan Amstel en IJ uit te strekken.

De eigenaardigheden van landen, steden en volken, die het reizen tot een lust maken omdat zij ons doen uitrusten van het alledaagsche, door ons ieder oogenblik te treffen door het ongewone, bestaan gewoonlijk uit niets dan een som van allerlei kleinigheden. Het vervangen van de oude brugwippen door nieuwere en wetenschappelijker werktuigen, berooft Amsterdam nog niet van zijn eigen karakter en zal op zich zelf geen vreemdeling te huis houden, die anders over de merkwaardigheden van ons land, „de windmolens, de tulpenhandel, de gouden helmen der vrouwen en de regenschermen der officieren”, misschien een zelfstandig oordeel zal laten drukken. Nu het evenwel gepaard gaat met zooveel andere veranderingen die allen strekken om Amsterdam steeds minder op zich zelf en meer op andere steden te doen gelijken, laat iedere wipbrug die verdwijnt of verdwenen is een leegte na, die misschien niet alleen tot het stadsgezicht beperkt zal blijven.

Bleef het nu nog maar bij het verlagen der „sluizen” en het veranderen der wipbruggen, Amsterdam zou misschien nog lang het recht behouden het Venetië van het Noorden genoemd te worden. Maar helaas! dempingswoede heeft zich nu eenmaal meester gemaakt van de gemoederen en menige schil-